

Arrest

nr. 41 962 van 20 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GAKWAYA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 2 mei 2006 het Rijk binnen en diende op 11 februari 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 18 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oegandees staatsburger van Baganda-origine te zijn afkomstig van Mulago. U hebt Oeganda verlaten op 25 april 2006 nadat u als een getuige voor het proces van Kizza Besigye, de leider van de oppositiepartij Forum for Democratic Change (FDC), werd opgepakt. U hebt op 2 mei 2006 in België asiel gevraagd. Uw asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 mei 2006 ongegrond verklaard en u tekende beroep aan bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Het Commissariaat-generaal nam op 15 juni 2006 een bevestigende

beslissing van weigering van verblijf op basis van bedrieglijke verklaringen. U tekende beroep aan bij de Raad van State, dat op 5 juni 2007 werd verworpen.

Op 11 februari 2009 vroeg u een tweede maal asiel in België. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Oeganda. U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Oeganda omwille van uw bekering van islam naar christendom. U heeft zich in 1998 bekeerd tot het christendom en u kende problemen met uw familie. U legt ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag een attest neer van het Prayer Palace Christian Centre dd.15.9.2008 getekend door Charis Rwambarali, een brief van Makindye Central Zone I dd.28.4.2009 getekend door Sebaana Paul en Nakku Ritah, een brief van Dr Staf Henderickx dd.15.9.2008 en de doopakten van uw dochters Zam Sebabi en Rehma Sebabi dd.30.7.2006.

Uw beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd.18 mei 2009 werd op 1 december 2009 door de Commissaris-generaal ingetrokken. U voegde een attest van Dr Souheil al Chaabani en een brief uit Uganda toe aan uw dossier.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart bij een terugkeer naar uw land van herkomst uw familie te vrezen omwille van uw bekering (zie gehoor CGVS, p.2). U stelt dat u zich in 1998 bekeerde en u zich in 2002 liet dopen (zie gehoor CGVS, p.4). Hierbij dient te worden vastgesteld dat u uw land van herkomst pas in 2006 hebt verlaten en u in mei 2006 een eerste asielaanvraag deed. U vermeldde de problemen die u had door uw bekering bovendien niet tijdens uw eerste asielaanvraag in 2006 (zie gehoor CGVS, p.4 en asioldossier 06-12731, O.V. 5.910.795). Wanneer u naar een verklaring wordt gevraagd waarom u pas in 2009 melding maakt van uw bekering en uw vrees hierom bij een terugkeer naar Oeganda, antwoordt u dat de grootste reden angst voor uw familie is (zie gehoor CGVS, p.4). U beweert dat u ofwel diende terug te keren naar uw land van herkomst, ofwel diende te vertellen dat u omwille van uw religie een vrees koestert (zie gehoor CGVS, p.4). Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Het feit dat u naliet deze vrees te vermelden bij uw eerste asielaanvraag tast de ernst en geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze aan temeer daar uw angst om het te vertellen geen afdoende verklaring biedt voor het niet-vermelden van dit essentiële element. Immers, u houdt blijkbaar wel nog contact met uw moeder in Oeganda (zie gehoor CGVS, p. 7), eveneens een familielid dat gekant is tegen uw bekering wat het merkwaardig maakt dat u uw vrees niet zou durven te uiten aan de Belgische asielinstanties uit vrees voor represailles vanwege uw familie.

Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat u pas bij uw tweede asielaanvraag in februari 2009 de brief van de huisarts Staf Hendrickx dd.15.9.2008 neerlegt. De dokter stelt dat u wordt gevolgd voor een paranoïde depressie en dat u concentratiestoornissen heeft, maar er wordt niet vermeld op welke manier dit is vastgesteld, noch sinds wanneer u in behandeling bent. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de dokter stelt dat vooral de angst voor de terugkeer in een moslimgemeenschap terwijl ze hier van religie veranderd is, wat bij vraag naar verduidelijking volgens u fout begrepen is. U verklaart dat u in Oeganda van religie veranderde en enkel de kinderen in België zijn bekeerd (zie gehoor CGVS, p.7). U legt daartoe enkel de doopakten neer van uw dochters om dit te staven, maar u brengt geen bewijs van uw eigen bekering aan. Aangezien de dokter stelt dat hij u 'regelmatig' op consultatie heeft, is het op zijn minst merkwaardig dat hij u bij die veelvuldige ontmoetingen steeds verkeerd zou begrepen hebben inzake een dergelijk essentieel element in uw verklaringen. Bovendien baseert de arts zich in zijn brief duidelijk vooral op uw verklaringen en behoort het niet tot zijn bevoegdheid de waarachtigheid hiervan na te gaan.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat de problemen met uw familie omwille van uw bekering begonnen - volgens uw verklaringen - in 2002, waardoor u verhuisde naar de kerk en bij andere leden van de kerk verbleef (zie gehoor CGVS, p.5). U stelt tot aan uw vertrek uit Oeganda in 2006 in Kibuye, bij de pastor en andere kerkleden te hebben verbleven, zonder dat u er problemen kende (zie gehoor CGVS, p.5). U stelt dat u en uw familie afstammen van de invloedrijke Kakungulu-familie, oprichters van de islam, en uw ooms tot een islamitische, terroristische groep 'tabliques' behoren, maar u haalt geen ernstige incidenten of vervolgingsfeiten aan (zie gehoor CGVS, p.6) hoewel u reeds sinds 1998 bekeerd

zou zijn (zie gehoor CGVS, p.3). U verklaart wel dat men u zou willen doden, maar haalt geen enkel objectief element aan dat hierop wijst. Uw familie zou u wel beledigd hebben en stenen naar uw huis hebben gegooid, wat echter bezwaarlijk als een ernstige vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan weerhouden worden of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade wijst. Aldus dient te worden vastgesteld dat uw beweerde vrees voor vervolging door uw familie ernstig gerelativeerd kan worden.

Bovendien dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de door u neerlegde documenten. Zo is het ongeloofwaardig dat, hoewel u stelt de contactgegevens van de pastor te hebben gehad sinds uw aankomst in België (zie gehoor CGVS, p.3), u tot september 2008 zou wachten alvorens hem te vragen u een attest te bezorgen (zie gehoor CGVS, p.4). Er dient te worden opgemerkt dat de door u opgegeven naam van de pastoor 'Charles Rwambarare' niet overeenstemt met de naam zoals die op het attest werd geschreven: 'Charis Rwambarali' (zie gehoor CGVS, p.3). Met betrekking tot het attest van Makindye Central Zone I dient te worden opgemerkt dat u dit ook pas in 2009 hebt gekregen via de pastor (zie gehoor CGVS, p.3). Het is merkwaardig dat u niet zou weten wie de pastor aansprak, noch heeft u meer details hoe de pastor dit document kon bekomen. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid en ernst van de door u beweerde vrees.

Bovendien komt uit dit attest naar voren dat u in Oeganda reeds bij de autoriteiten melding zou gemaakt hebben van de problemen met uw familie, wat verder de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u een te grote angst had om uw problemen in België te melden, ondermijnt aangezien u blijkbaar die angst niet ondervond in Oeganda. Gezien bovenstaande vaststellingen in verband met de geloofwaardigheid, ernst en laattijdigheid van uw asielaanvraag kan geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met uw familie omwille van uw bekering.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Voor wat betreft het attest van Dr Souheil Al Chaabani dd.24.11.2009 dient te worden gesteld dat we begrip kunnen opbrengen voor de moeilijkheden die u eventueel zou hebben. Doch moet opgemerkt worden dat van 2006 tot eind 2009 geen indicatie of eerdere informatie aangebracht in de procedure werd toegevoegd voor post-traumatische stress. Voor wat betreft de relatie van uw huidige situatie met de feiten in het land van herkomst zoals beweerd door de arts moet gesteld worden dat deze bewering enkel en alleen steunt op gegevens door u aangebracht. Er moet verder gesteld worden dat geen enkel medisch attest van die aard is dat het een formeel bewijs zou vormen voor de door u aangehaalde feiten. In geen geval, kan dit attest de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen. Met betrekking tot de brief uit Uganda dd.3.6.2009 dient te worden opgemerkt dat dit persoonlijke briefwisseling is en geen objectieve aanwijzing van uw beweerde vrees betreft. Bovendien kan de waarachtigheid van de inhoud van dergelijk document onmogelijk worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept in haar verzoekschrift een schending van "artikel 62 van de wet van 18 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" in.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster roept tevens een schending van *“de artikelen 1, par. A, lid 2 art. 1, par. A, lid 2 van het Verdrag van 28 juli 1951 en 48/3 van de wet van 15.12.1980”* in.

3.2. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters bewering in Oeganda te zijn opgepakt als getuige voor het proces van een FDC-leider. Verzoekster bevestigt zelf dat deze bedreiging niet meer bestaat (zie rapport Dienst Vreemdelingenzaken). Ze voert in het kader van haar tweede asielaanvraag een vervolging aan door haar familie omwille van haar bekering tot het christendom. Ter ondersteuning hiervan legt verzoekster nieuwe documenten neer, met name een attest van het Prayer Palace Christian Centre, een brief van Makindye Central Zone I, de doopaktes van haar dochters, een brief uit Oeganda en medische attesten. Bij het verzoekschrift voegde verzoekster nog een getuigenis van een pastor van Light for the Nations Christian Center en een brief van de pastor van de protestantse kerkgemeenschap Maranatha.

3.3. De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoekster geen vrees voor religieuze vervolging meldde bij haar eerste asielaanvraag enkel *“U stelt dat u zich in 1998 bekeerde en u zich in 2002 liet dopen (zie gehoor CGVS, p.4)”*. Verzoekster houdt in haar verzoekschrift vol haar bekering en de gevolgen ervan tijdens haar eerste asielaanvraag te hebben verzwegen uit schrik voor haar familie en ze verwijst naar een ‘fiche d’information’ aangaande een aanval op verzoekster door onbekenden in Sint-Jans-Molenbeek. Vooreerst merkt de Raad op dat dit document zelf niet aan het verzoekschrift werd toegevoegd noch dat wordt aangetoond dat de daders religieuze motieven hadden. Geenszins wordt aannemelijk gemaakt dat deze overval iets te maken heeft met de reactie van haar familie op haar bekering. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeksters bewering strijdig is met haar houding in Oeganda *“Het feit dat u naliert deze vrees te vermelden bij uw eerste asielaanvraag tast de ernst en geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze aan temeer daar uw angst om het te vertellen geen afdoende verklaring biedt voor het niet-vermelden van dit essentiële element. Immers, u houdt blijkbaar wel nog contact met uw moeder in Oeganda (zie gehoor CGVS, p. 7), eveneens een familielid dat gekant is tegen uw bekering wat het merkwaardig maakt dat u uw vrees niet zou durven te uiten aan de Belgische asielinstanties uit vrees voor represailles vanwege uw familie.”* Verzoekster weerlegt bovenstaande vaststellingen uit de bestreden beslissing niet, aldus blijven ze gehandhaafd.

3.4. Ter ondersteuning van haar asielrelaas legt verzoekster een attest van pastor Charis Rwambarali voor en een brief van 28 april 2009 waaruit blijkt dat ze aangifte heeft gedaan van mishandelingen door haar familie in 2002. De Raad merkt op dat verzoekster geen originele documenten neerlegt. Verzoekster stelde tijdens het verhoor de originele versie te zijn verloren *“Sinds september [2008] zijn we aan het verhuizen en vele dingen zijn verloren gegaan”* (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Deze poging tot verschoning van het verlies van de originele versie van het laatste stuk kan niet overtuigen nu verzoekster verklaarde dat ze sinds september 2008 aan het verhuizen is en het document, voor zover waarachtig, pas eind april 2009 door de pastor werd verkregen, dus ongeveer 8 maanden na het begin van de verhuis. Verzoekster kon bovendien niet aangeven hoe en waar de pastor dit document had verkregen noch geeft ze toelichtingen over haar contacten met deze pastor. Tevens stelde verzoekster de e-mail niet meer te kunnen terugvinden omdat ze die al op de dag van het verhoor (7 mei 2009) heeft verwijderd (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Een dergelijke nalatigheid kan bezwaarlijk overtuigen wat de authenticiteit van het stuk ondergraaft. Dit klemt te meer nu uit het stuk niet blijkt waar verzoekster zich aanbood om bescherming te genieten tenzij bij “een” lokale administratie. Verzoekster toont niet aan dat een lokale administratieve dienst bescherming kan bieden noch waarom het nuttig kon zijn zich bij deze

dienst te melden. Het document is opgesteld als een getuigenis, zonder referentienummers, en niet als bewijs. Er kan dan ook geen bewijswaarde aan gehecht worden. Voor zover verzoeksters problemen met haar familie waarachtig zijn -quod non-, dan nog maakt verzoekster niet aannemelijk geen beroep te kunnen doen op enige vorm van nationale bescherming.

3.4.1. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat de door haar opgegeven naam van de pastoor 'Charles Rwambarare' niet overeenstemt met de naam zoals die op het attest werd geschreven: 'Charis Rwambarali' (zie gehoor CGVS, p.3). Volgens verzoekster is er *"geen verschil tussen 'Charis' en 'Charles'. Charles wordt Charis geschreven in het Afrikaans. Bovendien, is Charles in het Frans. Dus betreft het de zelfde voornaam"*. Voor zover de ongestaafde bewering van verzoekster correct is, dan nog maakt ze niet aannemelijk waarom ze spreekt over de pastor met de achternaam Rwambarare terwijl op het document de achternaam *"Rwambarali"* staat te meer nu verzoekster beweert dat hij tot een belangrijke en bekende familie behoort. Voorts merkt de Raad op dat verzoekster het originele document niet neerlegt, maar slechts een ingescande versie van het attest dat door de pastor naar haar werd gemaild. De bewijswaarde is aldus slechts relatief en onvoldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Het stuk komt voor als complaisancestuk opgemaakt voor onderhavige procedure.

3.5. Wat betreft verzoeksters familie stelt het Commissariaat-generaal in haar bestreden beslissing *"Daarbij dient te worden opgemerkt dat de problemen met uw familie omwille van uw bekering begonnen - volgens uw verklaringen - in 2002, waardoor u verhuisde naar de kerk en bij andere leden van de kerk verbleef (zie gehoor CGVS, p.5). U stelt tot aan uw vertrek uit Oeganda in 2006 in Kibuye, bij de pastor en andere kerkleden te hebben verbleven, zonder dat u er problemen kende (zie gehoor CGVS, p.5). U verklaart wel dat men u zou willen doden, maar haalt geen enkel objectief element aan dat hierop wijst. Uw familie zou u wel beledigd hebben en stenen naar uw huis hebben gegooid, wat echter bezwaarlijk als een ernstige vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan weerhouden worden of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade wijst. Aldus dient te worden vastgesteld dat uw beweerde vrees voor vervolging door uw familie ernstig gerelativeerd kan worden."*

3.5.1. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat *"De Commissaris-generaal heeft geen onderzoek gedaan om te bewijzen dat de familie van verzoekende partij niet invloedrijk is"*. Dienaangaande wijst de Raad er uitdrukkelijk op dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. In casu stelt de Raad vast dat verzoekster vage en ontwijkende verklaringen aflegde aangaande haar familie. Ter terechtzitting verklaart verzoekster dat het weliswaar een grote clan betreft maar dat haar familie wel een onderdeel van deze clan is wat wellicht wordt bedoeld in de bestreden beslissing *"U stelt dat u en uw familie afstammen van de invloedrijke Kakungulu-familie, oprichters van de islam"*. Er wordt dan ook geen nauwe familieband aangetoond wat tevens kan verklaren dat verzoekster hoewel ze beweert in 1998 bekeerd te zijn (zie gehoor CGVS, p.3) geen ernstige incidenten of vervolgingsfeiten aanbrengt (zie gehoor CGVS, p.6) noch met één enkel objectief element aantoont gevaar te lopen. Verzoeksters bewering dat ze vier jaar binnen moest blijven kan niet overtuigen nu ze dit niet heeft gemeld bij haar eerste asielaanvraag. Dat er stenen naar haar huis werden geworpen kan evenmin overtuigen nu verzoekster steeds verklaarde dat ze na 2002 niet meer thuis woonde maar bij een pastoor (zie CGVS-verhoor p. 5). Daarenboven blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze nog steeds contact heeft met haar moeder (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar directe familie haar naar het leven staan. Evenmin toont ze aan dat verdere clanleden haar willen vermoorden omwille van haar bekering tot het christendom. Ten slotte en in essentie dient te worden gesteld dat verzoekster haar identiteit niet aantoont, noch bewijzen neerlegt dat ze verwant is met de *"invloedrijke Kakungulu-familie"*, noch eerder een andere niet-christelijke religie te hebben aangehangen.

3.6. Verzoekster legt verscheidene medische attesten neer waaruit een paranoïde depressie en posttraumatische stress blijkt en medicatie wordt gegeven. De Raad stelt vast dat de attesten geen verband houden met verzoeksters asielmotieven. Bovendien staat in het attest van dokter Hendrickx te lezen dat verzoekster *“hier van religie veranderd is”*. Deze stelling is tegenstrijdig met verzoeksters verklaringen, voor zover waarachtig, sinds 1998 toenadering te hebben gezocht tot het christendom en in 2002 gedoopt te zijn, overigens na twee weken godsdienstles (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4). Verzoeksters reactie op deze tegenstrijdigheid tijdens het verhoor *“misschien is het fout begrepen”* is allerminst overtuigend, nu uit het attest blijkt dat verzoekster regelmatig bij dokter Hendrickx op consultatie gaat. Dat de dokter de continuïteit heeft willen beschrijven blijkt geenszins uit het attest.

3.7. De kopie van een brief van verzoeksters nichtje heeft geen officieel karakter en is een persoonlijke getuigenis die uiteraard subjectief is. De voorgelegde doopaktes tonen enkel aan dat twee dochters van verzoekster in België gedoopt werden. Wat betreft de getuigenis van een pastor van Light for the Nations Christian Center en de brief van de pastor van de protestantse kerkgemeenschap Maranatha die aan het verzoekschrift werden toegevoegd, merkt verweerder terecht op dat *“verzoekster deze twee documenten geenszins toelicht in haar verzoekschrift”*. Daarenboven blijkt slechts uit deze documenten dat verzoekster in België lid was of is van beide gemeenschappen. Aldus voegen ze niets toe aan verzoeksters beweringen over haar vervolging in Oeganda.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en brengt geen andere elementen aan. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK